

LOSSE EINDJES
-verzameling
korte verhalen-

Losse Eindjes -verhalenbundel-

Josanne Willems

Schrijver: Josanne Willems
Coverontwerp: Josanne Willems
ISBN: 9 789402 105520
© Josanne Willems

EIND GOED, AL GOED

Ik had haar gezien. Op foto's. Ook close-ups. Ja, ik herkende haar en ook al kende ik haar niet, toch was ze geen onbekende voor me. Nooit gedacht dat ik haar zou begluren, dat ik ooit iemand zou begluren! Maar ik kon niet anders, ik moest het doen. Moest haar zien.

Haar waterstofperoxide, geblondeerde haar kwam tot over haar schouders en hing er onflatteus bij. Niks 'gestyled'! Alleen oogmake-up: Oogschaduw, mascara en eyeliner, om een 'smokey eyes'-effect te creëren, verder niks. Ze had kleine tieten, een enorme kont en een buikje dat zichtbaar was. Er hing zeer zeker een kilo of acht extra vlees aan haar botten, als het niet meer was.

Hoe was het mogelijk.

Daarbij was ze een ouwe tang! Acht jaar ouder dan ik, kun je het geloven? Ja, tweeënveertig was ze en moeder van een volwassen zoon, die inmiddels uit de 'picture' was. In principe zou die zoon haar tot omastatus kunnen veroordelen. Maar niks was minder waar. Ze was een jonge moeder ondanks die oude zoon. Hoezo? Vanwege die tweede leg, natuurlijk! Het kleintje in de kinderwagen moest onderhand anderhalf zijn.

Hoe –in godsnaam- was het mogelijk?

Ze werd hartelijk ontvangen door haar 'man', die zich als het ware op haar wierp, haar uitbundig kuste en zich daarna tot zijn kleine wendde. Heel mooi om te zien natuurlijk, zo'n gelukkig gezinnetje.

Ik werd er goed ziek van. En de tranen welden in één keer op. Ik moest weg van hier. Hier een einde aan maken. Het stoppen. Maar hoe?

Het werd rood voor mijn ogen. In gedachten kon ik hen een kogel door hun voorhoofd jagen. Ja, alle drie, ook die kleine. Die kleine bewees dat het allemaal echt was en geen inbeelding. Bewijs, ja.

Direct na die enge gedachte nam mijn ratio het weer van me over. Het was maar een gevoel geweest, zo verraden, zo woest en wraakzuchtig voelde ik me op dat moment.

Zuchtend draaide ik me om, leunde tegen de muur en sloot voor een moment mijn ogen. Hoe kon het dat mijn leven voorbij was? Want dat was het. Over en voorbij. Mijn toekomst? Leeg. Weg. Mijn verleden bleek ook weggevaagd. Dat verleden was een leugen geweest. Inbeelding. Voorgelogen. Nergens op gebaseerd, behalve mijn eigen naïviteit.

Ik wilde het geloven. Ja, ik geloof er volmondig in. In onze relatie. Onze zekerheid. Ons leven dat we opbouwden, gestaag naar de toekomst toewerkend. Alles gepland. Alles afvinkend op ons verlanglijstje.

Nooit, maar dan ook nooit, zouden we aan kinderen beginnen. Hij vond ze maar een last. En ik had mijn leventje te zeer lief, hield er krampachtig aan vast, wilde het niet opgeven. Nee, niet voor een kind, hond of wat dan ook. Daar hadden we allebei geen zin in.

Dat was één van onze overeenkomsten. Daarom pasten we zo wonderwel bij elkaar. En, zie hier: Het tegendeel. Totaal het tegenovergestelde. Met haar had hij wèl een kind! Met een vrouw die acht jaar ouder was dan ik!

Die bovendien helemaal niet zijn type was. Ik was zijn type. Dat zei hij altijd. Hij beoordeelde andere vrouwen (op straat en in films) ook volgens zijn verlanglijstje en hij zou haar nooit een blik waardig gunnen. Hij hield immers van lang, rank, slank, sexy, zongebruind, dikke tieten, lange benen en géén buikje, godverhoede! Mijn god, man.

Ik draaide me weer om en tuurde –nee, loerde- om het hoekje. En zag hoe het gelukkig gezinnetje aanstalten maakte om het restaurantje binnen te gaan. Ze lachte uitbundig en meneer hield met een stralende glimlach de deur voor haar open. Ook zoiets.

Hij hield van geëmancipeerde vrouwen. Vrouwen die hun mannetje konden staan en zelfstandig waren. Geen poespas met dat ‘galante heertjes’-gedoe, dat hij tevens ongepast vond. We waren gelijken. Aan elkaar gewaagd. Twee winnaars.

Ik kon er niet meer tegen. Kon het niet meer aanzien. Ik moest weg, voor ik een idiote actie zou ondernemen.

Zoals bijvoorbeeld een scène maken in dat restaurant door wat wild gescheld en ordinair gevloek. Of dat wijf op haar smoel slaan, zoiets. Dat kon natuurlijk niet. Zo was ik niet opgevoed. En als een gebeten hond droop ik af. Naar huis. Ons thuis.

Natuurlijk moest er wat van komen. Op zijn minst een confrontatie. Een ruzie. Zelf zou hij er nooit mee op de proppen komen, die lafhartige leugenaar. Dus het lag bij mij. Ik moest die stap maken. Als een januskop had ook hij twee gezichten. Zijn ware aard lag daar achter. Bij haar. Mij spiegelde hij iets voor. Een fantasietje.

Hoe lang kon hij met die charade, die gigantische farce, doorgaan? Volgens de detective waren ze al drie jaar bij elkaar. Drie jaar. En Binkie, hun zoon, was anderhalf. Ja, Binkie was zijn naam. Dat paste waarschijnlijk in het rijtje van 'aparte' namen zoals de sterren dat ook met hun kroost deden. Ik dacht meteen: 'Wat als er ooit nummertje twee zou komen? Hoe zou die heten? Bonkie?' En ik lachte als een boer met kiespijn om deze woordspeling.

Trouwens, hoe zou Binkie zich later voelen, als hij zich als dertiger moest voorstellen? 'Aangenaam, Binkie is de naam. Binkie Vleuten.' Ja, hij droeg zijn achternaam. Dat was toch wel het ergste.

Wij waren zes jaar bij elkaar. Zes gelukkige jaren. Vol voorspoed, zonder gekrakeel of onenigheid. We waren een eenheid. Een echt stel waar menig ander jaloers op zou zijn.

Dat was ook zo. Steevast kreeg ik te horen: 'Hoe doen jullie dat toch? Geen ruzie en jullie zijn allebei gelukkig en nog steeds bij elkaar!'

Ik snapte het niet. We hadden drukke schema's en moesten alles inplannen om alles zo gladjes mogelijk te laten verlopen. We stemden de avonden op elkaar af.

Op de maandag -na een bliksembezoek aan pap en mam- mijn eigen sportavond, dinsdag yoga en de leesclub, donderdag een avondje smullen met vriendinnen (na het shoppen). Maar dat waren zagezegd 'mijn dagen'. Hij deed dan weer iets anders. Dat hadden we ook nodig: Tijd voor onszelf. Dit deden we samen: Op woensdagavond uit eten, op vrijdag (na mijn vergadering) uitgaan en neuken; vaste prik. De weekenden planden we net zo goed ver vooruit met bijvoorbeeld bezoekjes en diners, met onze gezamenlijke vrienden uit onze kring. Theatervoorstelling of filmpje. Als we niet planden dan zou alles flink in de soep lopen. Ook onze relatie.

Eén keer per twee maanden pakten we voor een weekendje het vliegtuig en bezochten een Europese stad om daar te shoppen, dineren en overnachten. Drie keer per jaar buiten het seizoen vierden we een tiental dagen vakantie. Lekker weg naar de zon.

En als de woonkamer of slaapkamer opnieuw ingericht moest worden, deden we dat. Of, beter gezegd, lieten we dat door vaklui doen. Ik kocht mijn kleren steevast in dure boetiekjes en nooit ofte nimmer tijdens de uitverkoop. Maar dat was bijzaak.

In ieder geval snapte ik niet waar hij de tijd en energie vandaan haalde om een dubbelleven te leiden. Een verdraaid duivels dubbelleven. Hoe deed hij dat toch met zijn druk schema en zijn eigen bedrijf? Ik had nauwelijks vijf minuten voor mezelf.

Ik hield van mijn leven. Hield van die onbezorgdheid en zekerheid. Alles stond vast. Onwrikbaar. Als een rots. Het hield me op de been. Gaf mijn leven richting.

Het was een leugen geweest. Een grove leugen. En ik was de sukkel eerste klas geweest. De oen, de loser. Zo voelde het althans. Ik had uiteindelijk niks. Wat stelde mijn leven nou voor? Mijn vent? Mijn ideale relatie? Mijn mooi huis met alles d'rop en d'raan? Mijn imago? Mijn levensstijl? Alles was in een keer weggevaagd. Er bleef niks over. Ik stond daar met lege handen. Alleen een illusie, of beter gezegd desillusie nu ik wist dat het allemaal nep was. Verschrikkelijk. Vierendertig jaar en dan dit. Wat moest ik nu? Zo kon het niet verder. Niet voor mij. Ik moest er wat aan doen. Ik moest iets doen, maar wat?

Toen hij thuiskwam, zat ik aan mijn zesde glas chablis. Er zat nog een bodempje in de fles. De andere, lege fles stond op het aanrecht. Ik had mezelf beloofd om controle over de situatie te houden en hem fijntjes op zijn eigen vertrek te wijzen. Hij moest immers weg. Dat was voor mij de enige oplossing geweest. Zijn hoogverraad kon ik niet verkroppen. Kon ik echt niet.

'Goedenavond schat, hoe was het,' zei hij in een ademteug. 'Prima,' antwoordde ik en zag hoe hij zijn stropdas losmaakte en over de leuning van de stoel gooide.

‘Lekker voldaan?’ vroeg ik sarcastisch maar dat had hij niet in de gaten want hij antwoordde: ‘Ja, lekker,’ terwijl mijn bloed begon te koken.

Natuurlijk was hij ‘voldaan’ en was het ‘lekker’. Hij had het over die snollige trol gehad. Over de avond met haar. Diner in een restaurantje, lekker lachen en elkaar aanstaren en daarna seks met haar. Wilde seksuele taferelen. Met dat lomp, onaantrekkelijk lijf van haar. Ja, ik had ook hun ‘actiefoto’s’ gezien, die met de zoom door het raam genomen waren. Dat zwetend, lillend brok vlees met die torso van hem er onder. Bah. Ik werd er onpasselijk van als ik eraan dacht.

‘Zo, chablis,’ stelde hij vast toen hij de bijna lege wijnfles op het tafeltje zag staan. Hij nam een wijnglas en schonk zichzelf ook wat in voor hij op de bank tegenover me neerplofte. ‘Poeh, wat een dag. Wat een drukte. Wat een weer,’ zei hij en nipte van zijn wijntje. ‘Te heet om wat uit te spoken,’ zei ik.

‘Inderdaad. Verplicht vrijaf indien het kwik boven de dertig komt!’ grapte hij.

‘Niet goed voor de economie of je zaak.’

‘Was een grapje. Iedereen heeft airco. Overal.’

‘Waarom zei je dat dan?’

‘Ik heb zin in een vakantietje. Vrijaf. Heerlijk ontspannen. Dertig graden nodigt daarvoor uit.’

Nou, dat was iets nieuws voor me. Meneer wilde er tussen uitpiepen? Hij, die overuren draaide om zijn bedrijf staande te houden? Hij, die nooit ziek was? Hij, die tussendoor een relatie erbij had en een kindje bij die ander verwekt had?

‘Ga je weg?’ vroeg ik achterdochtig.

‘Nee, maar ik wil wel. Effe bijtanken. Ik heb mezelf jaren niks gegund.

Geen extraatje tenminste.’

Hoe noemde je een relatie ernaast dan, met minnares en kind?

Dat was toch een extraatje, niet dan? Niks gegund? Ha!

‘Waar naar toe?’

‘Weet het niet. Nog niet. Heb niks concreets gepland. ’t Is maar een idee.’

‘Maar je wilt wel?’

‘Zeker. Wie niet?’

‘Ga je alleen?’ vroeg ik en ik wist dat hij het met een leugen af zou doen. Die ander had hem gevraagd om vrijaf te nemen. Om tijd met haar en die kleine door te brengen. Ik wist het. Ik voelde het.

‘Ja...’

‘Hoe lang?’

‘Een paar dagen. Vijf. Meer niet. Moet aan het bedrijf denken.

En heb je ook even rust,’ grapte hij terwijl ik me realiseerde dat hij het al gepland had, de viezerik. De hele mikmak van dat ‘vakantietje’ stond al vast.

‘Wanneer?’ vroeg ik dan ook.

‘Weet nog niet. Binnenkort.’

Ik voelde de zenuwen opkomen zetten en hield het wijnglas met beide handen vast. ‘Weet je? Ik gun je alles,’ begon ik.

‘Weet ik. Daarom passen we zo goed bij elkaar,’ zei hij en schonk me een brede glimlach die ik niet kon beantwoorden.

Nu was het moment daar. Nù moest ik het zeggen, nam ik me voor.

Diep haalde ik adem.

‘Als je gaat, lever dan direct de sleutel maar in,’ zei ik met trillende stem en keek hem recht in zijn ogen aan.

‘Wat?’ lachte hij. Waarschijnlijk dacht hij dat ik een grapje maakte.

‘Sleutel inleveren. Meer niet,’ herhaalde ik en wachtte zijn reactie af.

‘Sleutel? Waar heb je het over?’

‘Over afscheid. Een adieu. Een vaarwel. Tot nooit meer.’

Hij keek me met open mond aan. ‘Zeg, wat is er in je gevaren?’

‘Behalve de Chablis? Niks?’

‘Waar slaat dat op?’

‘Feiten, lieverd.’

‘Zeg, even normaal doen. Ben je teut, of zo?’

Ik negeerde de vraag. ‘Je pakt je spullen, geeft me de huissleutel en je vertrekt. Ik wil je nooit meer zien, oké? Het liefst nu. Acuuu.’

‘Wat? Doe niet zo mal.’

‘Ik wéét het,’ zei ik en nam een flinke slok van mijn Chablis en liet het lege wijnglas iets te hard op het tafeltje neerkomen.

‘Weet wàt?’ vroeg hij en keek me grimmig aan.

‘Binkie Vleuten en co,’ antwoordde ik en keek hem weer recht in zijn gezicht aan. Hij keek me strak aan, zonder ook maar zijn ogen te knippen. Zijn mond werd een strakke streep.

Minzaam vroeg hij: 'Binkie? Binkie Vleuten? Ken ik niet. Wie is dat? Moet ik hem kennen?'

'Je bent ongelooflijk. Je ontkent het?' vroeg ik terwijl mijn stem oversloeg.

'Ontkent wat?' hield hij vol.

'Mijn god. Ik kan er niet tegen. Heb hier zo geen zin in. D'ruit. Nu,' zei ik en ik wees naar de deur.

Hij kuchte, slikte en zei: 'Je doet echt niet normaal. Dit is buiten proporties. Waarom moet ik eruit? Wat heb ik dan gedaan?

Sorry, hoor. Maar je spoort niet, schat.'

'Dat geeft niks. Maar je gaat en dat staat ook vast,' zei ik.

Hij stond op en liep naar het wijnrek. 'Je hebt teveel op, schat.

Straks betreur je het dat je een venijnige afdrank hebt gehad.'

Hij opende ongegeneerd de nieuwe fles en schonk zichzelf wat in.

'Is het omdat je mee wil? Is dat het?'

Ik keek hem strak aan en zweeg.

'Ik wil even wat tijd voor mezelf. Snap dat toch. Zo zit onze relatie nu eenmaal in elkaar. We gunnen de ander ook iets,' lulde hij door.

'Ja, ik gun je je Binkie Vleuten en zijn ma,' riep ik op schampere toon uit.

Mijn god, die vent kon me het bloed onder de nagels vandaan halen.

Werd ik alsnog woest en liet ik mezelf een beetje gaan. Misschien kwam het ook door de alcohol, dat ik mijn emoties niet meer onder controle had.

‘Binkie, Binkie...Daar heb je het nou al een tweede keer over,’ stelde hij vast en ging weer op zijn oude plek zitten. Deed zijn benen over elkaar en ging achterover leunen.

‘VLEUTEN! Binkie Vleuten!’ scandeerde ik. ‘Zoals jouw achternaam, Freek. Freek Vleuten! Binkie Vleuten!’

Hij glimlachte breeduit, nam een flinke slok van de wijn en keek me bedenkelijk aan. ‘Ja, nou en? D'r zijn er wel meer met dezelfde achternaam. Als je jezelf googled, kom jij jezelf ook tegen. Ik bedoel, soms dezelfde naam, jouw hele naam. Het is dan wel een ander.’

‘Jouw ZOON, Freek! Jouw zoon!’ gilte ik als een viswijf.

Hij begon te lachen alsof hem een vieze mop verteld was.

Ik werd woest en mijn handen begonnen te trillen terwijl hij de tranen uit zijn ooghoeken wiste. Hij bleef maar lachen, de smeerlap.

‘Nou, dat was me het avondje wel. Een stand-up comedy. Ik ga naar bed. Is misschien ook een goed idee voor jou. Om je roes uit te slapen,’ zei hij, stond op, deed ongevraagd het licht uit en nam zijn glas mee naar boven.

Beduusd bleef ik achter in het donker en zag de kamer in allerlei grijze en zwarte tinten vorm aannemen. En zo tuurde ik nog een tijdje in het halfdonker.

Ik ging niet naar bed. Kon mezelf er niet toe aanzetten om bij hem in bed te kruipen en naast hem te gaan liggen. De verrader.

Hoe dacht hij dat het verder ging? Wilde hij met ons beiden, maar dan weer apart, op dezelfde voet doorgaan? Hoe gespleten moest je dan wel niet zijn? En die ander? Wilde ze hem niet voor zichzelf? Hoefde die lul voor haar niet te kiezen? Wat een gestoord wijf.

Ik zou die van mij nooit willen delen. Nooit. Andersom ook niet. Er moest gekozen worden: Of ik of de ander. Niet allebei. Dat ging niet bij mijn definitie van het werkwoord 'houden van'.

's Morgensvroeg zag hij dat ik op dezelfde bank in slaap was gevallen, want ik lag er nog steeds. In verkrampde houding, helemaal dubbelgevouwen en koud. Bah.

Door het geluid van bestek dat op zijn bord viel, werd ik wakker. Ik keek op, zijn richting uit. 'Ah! Zijn we weer bij? Zijn we weer onze oude zelf?' vroeg hij monter. Ik kreeg wat van hem. 'En jij? Ben je weer je oude zelf, wat dat dan ook in jouw geval moge betekenen...'
'Nog steeds kribbig, schatje? Last van een kater? Of speelt je PMS je weer parten?' weerlegde hij op gemakkelijke toon.